

Esriu a la Plana de l'Om

CULTURA-POESIA. El cicle **Tocats de Lletra** de Manresa va oferir, el dissabte 5 d'octubre, el recital de poesia musicada La pell del poeta: Esriu, a joc amb l'anterior acte commemoratiu del centenari del naixement del poeta que es va celebrar una hora abans al, precisament, passeig de Salvador Esriu.

L'acte, a la Plana de l'Om, organitzat per **Òmnium Cultural del Bages**, el **Gremi de Llibreters de Catalunya** i l'**Ajuntament de Manresa**, va anar a càrrec, un cop més, d'**Orestes Gas** (guitarra i veu) i **Sílvia Bel** a la rapsòdia. El recital va engegar amb el dictat de Primera història d'Esther (1948), l'actriu trencant el silenci, i va continuar alternant la recitació i la guitarra, la poesia cantada o la conjunció de totes dues. Va ser dinàmic, de poc menys d'una hora de durada, a diferents tons i colors, passant del Cementiri de Sinera (1946) a la prosa de Laia (1932). Aquest sens dubte és un punt a favor: la lectura a diversos registres.

La versió d'**Esriu** que se'ns va oferir, però, en el cas de la poesia, va ser massa lluminosa, dolça, fregant la seducció, una versió a estones menys amarga del que haurien de ser els mots salvats de qui **Casasses** anomena el poeta de la Catalunya morta i per la qual en general hi ha una tendència exagerada a l'endolciment; amb l'excepció d'un dels poemes, això sí, que va fregar l'aspror i la seriositat pròpies del poeta d'Arenys.

Orestes Gas i Sílvia Bel. Foto: Joan Antoni Closes

No parlaré de la legitimitat que té el centenari, embolcallat d'interessos i xifres que espanten. Tampoc no posaré en dubte la validesa canònica que té Esriu dins les lletres catalanes, i que està sent, últimament, força discutida i valorada en cadascun dels gèneres literaris que va cultivar. I, finalment, l'exclusió que suposa l'hegemonia esriuana del paper d'altres escriptors que enguany també celebren alguna cosa i han quedat en segon terme, com és el cas de **Vicent Andrés Estellés**, **Bartomeu Rosselló-Pòrcel**, **Joana Raspall** o el manresà **Joaquim Amat-Piniella**. Això mereixeria un article a part. Un apunt de reflexió, només, sobre salvar els mots, ja que va aparèixer al recital: **Màrius Serra** ja comentà l'entomologia que representava aquest aspecte de Salvador Esriu. Serra, és clar, hagués salvat les frases, la sintaxi, el discurs que es construeix a partir de l'ordenació dels mots. Els mots mateixos, per si sols, estan massa connotats, han de ser posats en qüestió. De tota manera, resulta prou evident que Esriu va viure en una època en què aquesta política de salvació del lèxic era necessària, ja parlant en termes històrics i de preservació de la llengua, lligada amb, de primer, una guerra i, després, una pseudotransició democràtica. La recuperació dels mots per poder, després, dotar-los de sentit mitjançant la unió, les frases, l'ordenació d'aquests mots. La feina, de fet, de tota una vida: el "difícil guany / d'unes poques paraules despallades".

Normal
0
21

false
false
false

MicrosoftInternetExplorer4

És precisament aquest vessant polític de La pell de brau (1960) el que més es destacà, tal com demostra la tria del bis, un bis potent en què **Orestes Gas** pinçava les cordes de la guitarra de manera estrident: "El meu poble i jo" (de Cançons d'Ariadna, 1949), poema que Espriu dedica a la memòria de Pompeu Fabra: "Beviem a glops / aspres [el subratllat és meu] vins de burla / el meu poble i jo".

st1\:{behavior:url(#ieooui) }

```
/* Style Definitions */
table.MsoNormalTable
{mso-style-name:"Tabla normal";
mso-tstyle-rowband-size:0;
mso-tstyle-colband-size:0;
mso-style-noshow:yes;
mso-style-parent:"";
mso-padding-alt:0cm 5.4pt 0cm 5.4pt;
mso-para-margin:0cm;
mso-para-margin-bottom:.0001pt;
mso-pagination:widow-orphan;
font-size:10.0pt;
font-family:"Times New Roman";
mso-ansi-language:#0400;
mso-fareast-language:#0400;
mso-bidi-language:#0400;}
```